

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

KEN nr 9976 af 15/04/1999 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse U-4-99 om bevisbyrde - rygtraume - forudbestående ryglidelse - operation for diskusprolaps

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 106437-98

Ankestyrelsens principafgørelse U-4-99 om bevisbyrde - rygtraume - forudbestående ryglidelse - operation for diskusprolaps

Resume:

Der forelå ikke tilstrækkelig dokumentation for, at en tidligere operation for diskusprolaps havde medført sådanne forandringer og symptomer hos skadelidte, at der var grundlag for at foretage fradrag i méngodtgørelsen for den senere arbejdsskade.

Ved bedømmelsen af spørgsmålet om nedsættelse på grund af forudbestående lidelse i den konkrete sag tog Ankestyrelsens udgangspunkt i:

1. Om der var dokumentation for helbredsforandringer og symptomer, der medførte mén, forud for arbejdsskaden,

2. Om der ud fra en lægesagkyndig bedømmelse forelå nærliggende risiko for, at den forudbestående lidelse uafhængigt af arbejdsskaden ville have medført væsentlig helbredsforringelse (prognosesynspunkt).

Ankestyrelsen lagde til grund, at skadelidte i tiden mellem operationen for diskusprolaps i 1987 og arbejdsskadens indtræden i 1996 kun havde haft rygsmerter og symptomer med bevægeindskrænkning i lænderyggen i kortere perioder i forbindelse med belastning af ryggen.

Love:

Lov om sikring mod følger af arbejdsskade - lovbekendtgørelse nr. 1058 af 17. december 1998 - § 13 og § 33

Sagsfremstilling:

Sagen vedrørte en nu 49-årig svejseinspektør, der frem til 1987 var beskæftiget med inspektionsopgaver i marken, specielt røntgen af svejsearbejde. Efter en vellykket operation for diskusprolaps i 1987 havde han været beskæftiget med mindre rygbelastende kontrolarbejde, hvorunder der kunne tages hensyn til hans ryglidelse.

Han havde af og til haft korte perioder med lænderygsmerter, til tider med smerteudstråling til højre ben, men uden at dette havde virket begrænsende i dagligdagen eller påvirket funktionsniveauet mærkbart.

Skadelidte var den 6. august 1996 udsat for et lænderygtraume, da han i forbindelse med inspektionsarbejde snublede i nogle kabler og faldt en meter ned i bunden af en kedel. Han landede på sædere regionen og fik stærke smerter i lænden. Han var sygemeldt i 5 uger, men genoptog derefter arbejdet uden lønning. Der var ikke oplysninger om sygedage på grund af rygsmerter.

Skadelidte pådrog sig ved arbejdsskaden den 6. august 1996 et lænderygtraume uden brud eller diskusprolaps. Han havde følger i form af konstante lændesmerter med stivhed og bevægeindskrænkning i lænden. Der var symptomforværring ved enhver form for rygbelastning i det daglige. Han kunne ikke stå foroverbøjet uden smerter, og kunne ikke sidde, gå eller stå ret længe ad gangen uden smerteforværring. Han havde svært ved at løfte, og han var ofte udtalt træt efter en arbejdsdag. Der var ved undersøgelse nedsat bevægelighed i lænderyggen ved foroverbøjning, strækning og sidebøjning i ryggen. Finger-gulvafstand ved foroverbøjning var 30 cm. Der var ikke rodtryk.

Den undersøgende speciallæge udtalte, at skadelidte efter operationen i 1987 kun havde haft meget beskedne ryggener.

Under behandlingen af sagen indhentede Ankestyrelsen journaloplysninger fra sygehuse, hvor skadelidte i perioden 1987 til 1994 havde været indlagt, blandt andet i forbindelse med operationen for diskusprolaps.

Det fremgik af de indhentede oplysninger, at skadelidte frem til 1987 havde haft periodiske rygsymptomer gennem 18 år.

I april 1994 blev det i forbindelse med en indlæggelse for anden sygdom oplyst, at skadelidte efter diskusprolapsen i 1987 havde haft rygsmerter ved belastning og desuden smerter forskellige steder i benene og føleforstyrrelser i disse i perioder med belastning af ryggen. I 1994 blev han i et enkelt tilfælde behandlet på skadestuen på grund af lændesmerter efter 16-18 timers siddende arbejde.

Skadelidte havde selv oplyst, at rygsymptomerne næsten var helt forsvundet ca. 4 år efter operationen, og at han ikke var generet i det daglige arbejde og i fritiden. Han oplyste, at de rygsmerter, han havde haft, kunne føres tilbage til nogle uheldige løft.

Ved Arbejdsskadestyrelsens afgørelse fik skadelidte tilkendt godtgørelse for varigt mén på 10%. Arbejdsskadestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at skadelidte havde følger efter ulykken i form af smerter og svær bevægeindskrænkning i lænden. Arbejdsskadestyrelsen vurderede følgerne efter arbejdsskaden til at udgøre halvdelen af det samlede mén på 20%.

Afgørelse:

Arbejdsskaden fandtes at have medført varigt mén på 12%, jf. lovens § 33, stk. 1 og 2.

Begrundelsen for afgørelsen var, at skadelidte havde konstante lændesmerter, og at der var konstateret nedsat bevægelighed i lænden. Der var symptomforværring ved rygbelastning i det daglige. Skadelidte kunne ikke stå foroverbøjet uden smerter.

Der var efter de lægelige oplysninger ikke konstateret rodtryk eller tegn på diskusprolaps. Skadelidte kunne foroverbøje i ryggen til ca. 30 cm over gulvet.

Ankestyrelsen fandt, at skadelidtes rygtilstand og symptomer svarede til afsnittet "Mere udtalte daglige smerter med moderat bevægeindskrænkning" i Arbejdsskadestyrelsens vejledende méntabel vedrørende følger af andre lænderygskader som følge af indirekte eller direkte lænderygtraume uden brud eller prolaps. De nævnte følger vurderes til 12% mén i méntabellen. Ankestyrelsen fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at foretage fradrag i mén-godtgørelsen som følge af skadelidtes forudbestående lænderyglidelse. Ankestyrelsen lagde til grund, at han efter operation for en diskusprolaps i lænderyggen i 1987 alene havde haft lænderygsymptomer i forbindelse med belastning af ryggen. Der blev i 1987 alene foretaget en bløddelsoperation, som ikke medførte nedsættelse af bevægeligheden i lænderyggen. Der var efter Ankestyrelsens opfattelse ikke med sikkerhed påvist lidelsen Morbus Scheuermann hos skadelidte.

Ankestyrelsen lagde endvidere til grund, at skadelidte kun havde haft rygsmerter med udstråling til benene og bevægeindskrænkning i lænderyggen i kortere perioder mellem 1987 og arbejdsskadens indtræden i 1996. Ankestyrelsen fandt ikke, at der var dokumenteret symptomer af en sådan varighed og styrke, at dette kunne give grundlag for at foretage fradrag i mén-godtgørelsen for arbejdsskaden.

Ankestyrelsen fandt således ikke, at en del af det påviste mén med overvejende sandsynlighed skyldtes skadelidtes forudbestående lænderyglidelse og ændrede Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.